

Trestenslöftet i Medelplana den okända stenen

Många har kanske sett en liten minnessten som står i landsvägsdiket väster om Tredingstenar och undrat varför den står där. I en medaljong på stenen är uthugget två händer förenade i ett fast handslag och dessutom årtalet 1916. I år 2016 så firar stenen 100-års jubileum. Stenen är ritad av slöjdlärare John-Eric Andersson från Medelplana och stenhuggare Anders Persson högg ut stenen, han var då bosatt i Råbäcks hamn, senare boende i Skagen i Österplana.

Trestenslöftet låter hemlighetsfullt och förr beskrev även människor i bygden detta löfte med stor mystik. Men föreningen med de ansluta medlemmarna var mycket enkel och lös, det var ett antal män från bygden som samlades varje nyårsafton. Antingen skedde samlingsen i folkskolan, i Hulegården eller i Bestorp. När eller hur det började vet ingen nu för tiden men annars var det många gamla medelplanabor som var medlemmar i den föreningen. För att nämna några namn: Justus Nilsson, Alfred Boman, Gustav och Johan Magnusson, Bror, Oskar och Otto Läckgren, John Thorsell, John Andersson och Viktor Johansson m.fl.

De samlades som sagt på nyårsafton och den som var värd för tillfället bjöd på kaffe eller annan förtäring och det brukade vara ganska livliga tillställningar. När klockan började närma sig tolv-slaget gick alla till Tredingstenarna och inväntade där midnattstimmen. Någon som hade ordet i sin makt, som t.ex. Nilsson höll ett litet nyårstal och ett dämpat leve för det nya året utbringades som avslutning. Det var högtidsstunder dessa minuter i närheten av den gamla stenåldersgravplatsen, oavsett det var en klar vinternatt eller stormen slet i trädkronorna vid Bestorpsvägen. Även om natten var mörk och regnet kanske skvalade så var det en speciell känsla att samlas som de gjorde när mörkret omslukade dem och det nya året kom och avlöste det gamla.

Minnesstenen sattes som sagt upp 1916 och i ett tillslutet kopparskrin under stenen finn något sorts dokument med namn på medlemmarna samt några mynt från den tiden. När Trestenslöftet upphörde att existera är inte bekant. De äldre dog bort och de yngre flyttade och det gick alltså av sig självt att upphöra. Än idag står stenen vid vägkanten och det är få som känner till dess historia.